— Ἐμένα καὶ τὴν Ἑλλάδα!
— Καὶ θὰ βαστάξῃ πολὺ αὐτὸς ὁ θαυμασμός;
— Ξέρω κ' ἐγώ!
— Δὲν πεινᾶς;
— Ὅσο μὲ καμαρώνοιν, ὄχι!
— Δὲν κουράζεσαι;
— Δέκα χρόνια θὰ στεκόμουν ἔτσι χωρὶς νὰ κουραστῶ.
— Μπράβο, τοῦ λέω, Μπαρμπαγιάννη. Στάσου λεβέντικα, καλά, σὰν Ἕλληνας. Στὰ χέρια σου, ἢ καλύτερα, στὰ πόδια σου σήμερα στέκεται ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ.
— Ἔννοια σου, μοῦ λέει, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ κινηθῇ, ἔννοια σου, μὴ σὲ μέλει σένα!...
Ἔφυγα, ἔχοντας πλήρη ἐμπιστοσύνη, στὴν ἐθνικὴ τοῦ Μπαρμπαγιάννη... ὀρθοστασία!

* * *

Ὅταν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα, στὶς 6, ἐκίνησα νὰ φύγω, ὁ Μπαρμπαγιάννης ἦταν ἀκόμα ἀκίνητος ἐκεῖ, σὰν ἄγαλμα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ τ' ἀσήμια ἐνῶ ὁ κόσμος ἀπὸ γύρω του ἦτανε τώρα περισσότερος. Εἰδοποιηθέντες εἶχαν κατεβεῖ καὶ ἀπὸ τὰ διπλανὰ χωριὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἕλληνα «νατσάλνικ»...
Τὸν εἰδοποίησα νὰ καβαλλικέψῃ καὶ νὰ φύγουμε.
— Τράβα κ' ἐρχομαι, μοῦ ἀπαντάει.
Τὸν ἐπερίμενα, τὸν ἐπερίμενα, δὲν ἐννοοῦσε κὰν νὰ κινηθῇ.
Δίνω κ' ἐγὼ μιὰ στὸ ἄλογό μου καὶ τραβάω γιὰ τὰ σύνορα. Ἀπὸ λεπτότητα ὁ Βούλγαρος διοκητὴς διέθεσε τοὺς ἐφίππους χωροφύλακάς του νὰ μὲ συνοδεύσουν ὥς τὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος...
Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ ἔστειλαν ἀνθοστόλιστο τὸν Μπαρμπαγιάννη. Γύρισε γεμᾶτος «τσουράπια» καὶ πετσέτες κεντημένες, δῶρα τῶν Βουλγαρίδων πρὸς αὐτόν, γιατί τὸν προσκαλέσανε καὶ σ' ἕνα γάμο.
— Κατέκτησα, μᾶς εἶπε, ὅλη τὴ Βουλγαρία! Ἂν ἤθελα θἀπαιρνα καὶ τὴ Σόφια!...
— Τὶς γυναῖκες μοναχὰ κατέκτησες, τοῦ εἴπαμε. Ἀλλὰ τοὺς ἄνδρες;
— Τοὺς ἄνδρες ἂς τοὺς κατακτήσετε ἐσεῖς!... Ἐγὼ τὸ καθῆκον μου τὸ ἔκαμα. Καὶ τὴν τιμὴ τῆς Ἑλλάδας τὴν κράτησα ψηλὰ καὶ τὶς Ἑλληνοβουλγαρικὲς σχέσεις ἐκανόνισα κ' ἔφερα τοὺς δυὸ λαοὺς σ'... ἐπαφή!...
Ἀπὸ τὰ δῶρα ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τοῦ ἔρχωνται, διευθυνόμενα ὅμως πρὸς... ἐμέ, κατάλαβα ὅτι πραγματικῶς καὶ ἡ τιμὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπεκατεστάθη στὴ συνείδησι τῶν θηλυκῶν κατοίκων τῆς Πιπέριτσας καὶ αἱ σχέσεις Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἤρθαν σὲ μεγάλη... ἐπαφή, περισσότερο ἀπ' ὅσο θὰ τὰ κατάφερναν καὶ τῶν δυὸ Κρατῶν οἱ διπλωμάται...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΑ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅπως καὶ πολλοὶ βασιλεῖς τῆς ἀρχαιότητος, ἔτσι καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν συνήθιζε νὰ κάνη συχνὰ τὸν δικαστὴ στοὺς ἰπηκόους του, λύνοντας τὶς μεταξύ τους διαφορές. Μιὰ φορὰ λοιπόν, ἐπρόκειτο νὰ δικάση, ἀνέθηκε μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ μὲ βαρὺ κεφάλι στὴν ἕδρα τοῦ δικαστοῦ, γιατί μόλις εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ ἕνα συμπόσιο, ὅπου τὸ κρασὶ εἶχε ρεύσει ἀφθόνως.
Ἔτσι μεθυσμένος ἔκρινε τὴν διαφορὰ μιᾶς φτωχῆς γυναίκας κ' ἑνὸς ἰσχυροῦ δανειστοῦ της κ' ἔβγαλε μιὰ ἀπόφασι ἄδικη γιὰ τὴ φτωχὴ γυναῖκα. Αὐτὴ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἀδικία. Προχώρησε λοιπὸν καὶ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνὴ στὸν βασιλέα:
— Κάνω ἔφεσι!
Ὁ Φίλιππος τὴν κύτταξε ἔκπληκτος καὶ ὕστερα τὴν ρώτησε:
— Καὶ σὲ ποιὸν θὰ κάνης ἔφεσι;
— Στὸν Φίλιππο ὅταν θἀναι νηφάλιος, ἀπάντησε μὲ θάρρος ἐκείνη.
Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε γιὰ τὴν θαρραλέα ἀπάντησί της καὶ τῆς εἶπε νὰ παρουσιασθῇ μπροστά του, ὅταν θὰ ἦταν νηστικός.
Πράγματι δὲ τὴν ἄλλη μέρα ἔβγαλε εὐνοϊκὴ γι' αὐτὴν ἀπόφασι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΞΕΝΥΧΤΗΣ ΜΩΡΕΑΣ

Ὁ Ζὰν Μωρεὰς ἦταν ὡς γνωστὸν διάσημος ξενύχτης καὶ ἡ μανία του αὐτὴ τοῦ στοίχισε πολλὲς περιπέτειες.
Μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς Παρισινῆς Ἀστυνομίας ἔλαβε μιὰ ἀναφορὰ ἐκ μέρους ἑνὸς οἰνοπνευματοπώλου, ὁ ὁποῖος τοῦ κατάγγελε ὅτι κάθε πρωὶ περιφερόταν μπρὸς στὸ μαγαζί του ἕνα «ὕποπτο ὑποκείμενο», ποὺ θὰ «ἐσχεδίαζε πιθανῶς κάποιο ἔγκλημα»!
Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας διέταξε ἀμέσως τὴ σύλληψι τοῦ «ὑπόπτου», ὁ ὁποῖος ἦταν ἁπλούστατα ὁ Μωρεάς, ποὺ περίμενε κατὰ τὰ χαράμματα στὸ μέρος αὐτὸ τὸ πρῶτο λεωφορεῖο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴ συνοικία ὅπου καθόταν...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΙΓΚΟΜΑΡ ΚΑΙ ΣΙΑ

Ἕνας πάμπλουτος λαϊκὸς μυθιστοριογράφος. Τὰ λαϊκὰ καὶ τὰ φιλολογικὰ μυθιστορήματά του. Πῶς «γεννήθηκε» ὁ Ζιγκομάρ μέσα στὰ γραφεῖα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ματέν». Ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία του. Ἡ μεγάλες ἀξιώσεις τοῦ Κοινοῦ. Πῶς νεκρανασταθῆκε ὁ ἥρως ἑνὸς μυθιστορήματος, κτλ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς λαϊκοὺς μυθιστοριογράφους τῆς ἐποχῆς μας εἶνε καὶ ὁ Λέων Σαζί, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ζιγκομάρ» καὶ διαφόρων ἄλλων λαϊκῶν ἀναγνωσμάτων τὰ ὁποῖα πουλιοῦνται σ' ἑκατομμύρια ἀντιτύπων σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Τελευταῖα, ἕνας Παρισινὸς δημοσιογράφος εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Σαζὶ καὶ νὰ τοῦ πάρη μιὰ συνέντευξι γιὰ τὴν ἐφημερίδα του, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ μεταφράζουμε γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας τὶς παρακάτω ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τοῦ μυθιστοριογράφου, ὁ ὁποῖος, χάρις στὰ ἔργα του, ἔχει σήμερα πολλὰ ἑκατομμύρια.
Ὁ Σαζὶ δὲν περιφρονεῖ καθόλου τὸ ἐπάγγελμά του ὡς λαϊκοῦ μυθιστοριογράφου. Ἀπεναντίας μάλιστα τὸ θεωρεῖ ὡς σπουδαῖο καὶ ὑπεραμύνεται αὐτοῦ.
Καὶ νὰ τώρα πῶς ἐνεπνεύσθη τὸν περίφημο «Ζιγκομάρ» του:
— Εἶχα πάει ἕνα πρωὶ—λέει—στὸ «Ματέν», στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ του κ. Σωερβαίν, ὁ ὁποῖος, καθὼς συζητούσαμε, μὲ ρώτησε:
— «Μήπως ἔχετε ἕτοιμο κανένα μυθιστόρημα γιὰ νὰ τὸ ἀρχίσουμε στὴν ἐφημερίδα μας;...»
Ἐγὼ δὲν εἶχα ἀπολύτως τίποτε ἕτοιμο. Ὡστόσο τοῦ ἀπάντησα ἀσυλλόγιστα πὼς ἔχω...
— «Τότε διηγηθῆτε μου τὴν ὑπόθεσί του...» εἶπε ὁ κ. Σωερβαίν.
Τί νὰ κάνω;... Θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάστηκα νὰ ἐπινοήσω ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ὑπόθεσι μυθιστορήματος, τὴν ὁποία ἄρχισα νὰ τοῦ διηγοῦμαι...
Φαίνεται ὅμως πὼς εἶχα οἶστρο, γιατί δὲν τὰ ἔμπλεξα καθόλου... Ἔτσι, ἐπὶ τρεῖς ὧρες διηγόμουν τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἀνυπάρκτου μυθιστορήματός μου...
Ἐντωμεταξὺ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σωερβαὶν εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμο. Ὅλοι οἱ συντάκται, ὅλοι οἱ ρεπόρτερ εἶχαν μαζευτεῖ καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον τὴν ἀφήγησί μου. Ὅταν τελείωσα, τὸ μυθιστόρημά μου ἔγινε δεκτὸ μ' ἐνθουσιασμό. Ἕνα φόβο μόνο εἶχα, μήπως ἀρχίζοντας νὰ τὸ γράφω, ξεχνοῦσα ὅσα εἶχα διηγηθεῖ. Εὐτυχῶς δὲν συνέβη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ ἔτσι γεννήθηκε ὁ «Ζιγκομάρ», ὁ ὁποῖος ὅταν, μετὰ τὴ δημοσίευσί του στὸ «Ματέν», τυπώθηκε σὲ βιβλίο, πουλήθηκε μόνο μέσα στὴ Γαλλία σὲ 2.000.000 ἀντιτύπων...
Σήμερα—συνεχίζει ὁ κ. Σαζὶ—τὰ μυθιστορήματα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σύντομα. Ἄλλοτε ἕνα μυθιστόρημα δημοσιευόταν ἐπὶ δυὸ καὶ τρία χρόνια σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ ὅταν οἱ ἀναγνῶσται ἔβλεπαν πὼς πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του, ἄρχιζαν νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ ζητοῦν νὰ μὴν τελειώσῃ. Ἀκοῦστε κάτι σχετικὸ ποὺ συνέβη σὲ μένα.
Κάποτε εἶχα βαρεθεῖ πειὰ ἕνα ἥρωά μου, τὸν ὁποῖο μετέφερα ἀπὸ τόμο σὲ τόμο, δὲν ἔβρισκα ἐπὶ πόσα χρόνια, καὶ ἀποφάσισα νὰ τὸν σκοτώσω. Πράγματι δὲ ἔγραψα τὴ συνέχεια ἔτσι, ὥστε τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥρως μου ἔμπαινε σ' ἕνα πύργο νὰ δεχτῇ μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ ἕνα δυσθεώρητο ὕψος. Ἤμουν καταγοητευμένος γιατί εἶχα ξεφορτωθεῖ ἐπιτέλους ἕναν ἥρωα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν χωνέψω καὶ τελείωσα ἔτσι τὸ μυθιστόρημά μου...
Ποῦ νὰ προβλέψω τί ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήσῃ... Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἐκδότης μου λίγο ἔλειψε νὰ ταρῇ κάτω ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀναγνωστῶν μου, οἱ ὁποῖοι διαμαρτυρόντουσαν ἔντονα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἥρωός μου... Μὲ κάλεσε μάλιστα ἐπειγόντως στὸ γραφεῖο του καὶ μοῦ εἶπε:
— «Ἂν δὲν ἐξακολουθήσετε τὸ μυθιστόρημά σας, διαλύω τὸ συμβόλαιό μας».
— Μὰ πῶς θέλετε νὰ τὸ συνεχίσω, τοῦ ἀπάντησα ἐγώ, ἀφοῦ ὁ ἥρως μου πέθανε;
— «Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Ἀναστῆστε τον!...»
Γύρισα θλιμμένος στὸ σπίτι μου καὶ ἄρχισα νὰ γράφω στὴν τύχη μιὰ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματός μου, περιγράφοντας χωρὶς κέφι μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι. Ἔξαφνα μιὰ ἔμπνευσις μοῦ ἦρθε καὶ συνέχισα τὸ γράψιμό μου μὲ κέφι τώρα... Καθὼς ἡ ἐσπερὶς βρισκόταν στὴν πιὸ μεγάλη ζωηρότητα, ἡ πόρτα τῆς αὐθούσης ἄνοιξε διάπλατα καὶ παρουσιάστηκε ὁ νεκρὸς ἥρως μου βροντοφωνάζοντας:
— Ἐμένα δὲν μὲ σκοτώνουν τόσο εὔκολα!
Ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ συνέχεια αὐτὴ κ' ἔτσι τὸ μυθιστόρημά μου ἐξακολούθησε ἕνα χρόνο ἀκόμα... Γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴ νεκρανάστασι τοῦ ἥρωός μου, ἔγραψα πὼς εἶχε πέσει σὲ μιὰ τάφρο γεμάτη λάσπη, ὅπου φυσικά, δὲν κτύπησε κι' ὅτι ὁ πιστός του ὑπηρέτης ἔτρεξε ἐγκαίρως κοντά του γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸ τραῦμα του.